

hvad der definerer, om det her er en særlov eller ej. Der er ikke tale om en særlov, der er tale om en lille justering af en allerede gældende paragraf i udlændingeloven, og sådan laver man altså ikke en særlov. Denne lov gælder eksempelvis ikke alene for irakerne, den gælder eksempelvis ikke alene for kosovarer, eller hvad ved jeg. Den gælder alle, der kommer i den situation, der er beskrevet, nemlig at de får afslag på asyl i halvandet år, oplyser deres sag så meget, de kan, og derefter ikke kan tage tilbage, fordi der enten ikke er en hjemsendelsesaftale med de relevante myndigheder, eller fordi UNHCR, FN's Flygtningehøjkommissariat, siger, at det ikke er forsvarligt.

Så der er på ingen måde tale om en særlov. Nu skal vi senere i dag behandle L 218, der også omhandler afviste asylansøgere, og så er jeg spændt på, om fru Irene Simonsen på det tidspunkt vil påstå, at regeringen fremsætter et forslag om en særlov, for det er særlov i samme klasse, som dette forslag er. Hverken L 218 eller det pågældende beslutningsforslag her er nemlig en særlov.

Fru Irene Simonsen aner ganske enkelt ikke, hvad hun taler om, når hun påstår, at det skulle være tilfældet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 19 (RV, SF og EL) stemte for, 91 (V, S, DF, KF og Leif Mikkelsen (UFG)) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 88:

Forslag til folketingsbeslutning om, at børn højst må tilbringe 6 måneder i et dansk asylcenter.

Af Morten Østergaard (RV), Steen Gade (SF) og Jørgen Arbo-Bæhr (EL) m.fl.
(Fremsat 6/2 2007. Første behandling 2/3 2007. Betænkning 10/5 2007).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kl. 14.00

Morten Østergaard (RV):

Til forskel fra det forslag, vi netop har debatteret, er det her en principbeslutning – en principbeslutning, man tager om, hvorvidt man synes, der bør være en øvre grænse for, hvor længe i det mindste børnefamilier kan opholde sig i et asylcenter.

Så er der nogle, der formentlig vil sige, som det blev sagt i den tidligere debat, at det er en særlov. Og der må man bare læse, hvad der står på tavlen bag ved mig, at det er en principbeslutning, der gælder alle børn, alle børnefamilier, der havner i den her situation, og dermed er der naturligvis ikke tale om et forslag, der på nogen måde kan betegnes som en særlov.

Så siger man, at det er at underminere en flygtningenævnsafgørelse, og der vil jeg gerne citere fru Birthe Rønn Hornbech, som har skrevet følgende i en kronik trykt i Berlingske Tiden, hvor hun siger:

»Det er en bevidst falsk sammenblanding at blive ved med at påstå, at bedre levevilkår for asylansøgere ville indebære, at der skal gives opholdstilladelse her og nu, og at dette ville være i strid med Flygtningenævnets afgørelse. Det er lodret forkert.«

Med andre ord: Det, som fru Irene Simonsen, som integrationsministeren, som hr. Jesper Langballe og andre fremfører, er ifølge fru Birthe Rønn Hornbech en bevidst falsk sammenblanding.

Det, vi taler om her, er hvilke vilkår vi vil byde de børn, som skæbnen har været så grum ved, at de skulle være børn af en afvist asylansøger. Hvor længe kan det gå? Hvor længe skal vi tilbyde dem et liv i et asylcenter? Det er det eneste, man tager stilling til. Det er på ingen måde en underminering af Flygtningenævnets afgørelse, det er blot, at man tager det politiske ansvar for, hvilke forhold de børn skal tilbydes i det danske samfund.

Og derfor må vi sige, at hvis ikke man er i stand til at stemme for det her forslag, så har man endegyldigt gjort det, som fru Irene Simonsen gjorde før, nemlig at sige, at det kan være 15, det kan være 20 år, at det kan være et helt liv, nogen skal leve i et asylcenter, at der ingen græn-